

Svatí na božích mukách v Radimi

Sv. Antonín - 4. května, připomínka

Pocházel ze středního Egypta. Ve 20 letech rozdal svůj zděděný majetek chudým a odešel na poušť. Ti, kteří jej vyhledávali, mu říkali "Deicolos", tj. zamilovaný do Boha. Jeho láska dala podnět rozsáhlému hnutí, stal se otcem poustevníků, opatem. Byl nazván "zakladatelem askeze". Za 80 let života v poušti z ní odcházel jen výjimečně a to jen aby pomohl pronásledovaným nebo z poslušnosti na výzvu svého biskupa Atanáše, aby v Alexandrii vystoupil proti ariánským bludům. Již v 5. stol. byla v Jeruzalémě slavena jeho památka.

Sv. Florián - 17. ledna, památka

Pocházel z Norika, území dnešního Rakouska, tehdy náležícího k Římské říši. Byl důstojníkem římské armády a sídlil v Lauriacum. Skončil u soudu v Lorch, když chtěl osvobodit křesťany patřící snad i k jeho armádě. Po trýznivém mučení pro víru byl s kamenem přivázaným k hrdlu svržen z mostu do Emže.

Sv. Roch - 16. srpna, připomínka

Jde o postavu světce z poloviny historicky nedoložitelnou, přesto skutečnou a oblíbenou. Pochází z Montpellier ve Francii, kde se narodil asi r. 1295. Nejprve mu zemřel otec, pak matka a Roch rozdál chudým co zdědil a vydal se na pouť do Říma. Přes Alpy dorazil do Itálie a v městečku Akvapendentě se prý setkal s morovou epidemií. S odvahou a láskou začal pomáhat všem potřebným, nejen tam, ale i na dalších místech. V římských špitálech pomáhal asi tři roky a mluví se u něj o charismatu zázraků, kdy znamením kříže uzdravoval nakažené. V Římě se snad také nakazil, ale i uzdravil a pokračoval jako poutník dále. Prošel a pomáhal v Ceseně, Novary, Rimini i v Piacenze. Tam údajně morová nákaza více ohrožovala jeho život. Na noze měl nepěkné morové vředy a proto se stáhl do samoty u řeky Pádu. Z odlehlého dvorce mu domácí pes nosil chleba a tím mu pomohl přežít. Pak pokračoval k Lago Maggiore a jako podezřelý špeh skončil na 5 let ve vězení, které přecházel v modlitbě a v duchu kajícího. Zda tam nebo až v Montpellier, kam směřoval, v tom se legendy liší. Údajně byl nemocí změněn k nepoznání a o koho jde objevil až kněz, který ho přišel zaopatřit.

Jeho ostatky jsou údajně od r. 1485 v kostele San Rocco v Benátkách, jejich část je i u sv. Víta v Praze. Papež Urban VIII. potvrdil jeho zařazení mezi svaté a stanovil jeho památku na 16. 8. Papežem Janem Pavlem II. byl prohlášen i za patrona automobilistů.

Sv. František – 4. října, památka

Byl synem bohatého obchodníka v Assisi a z lásky ke Kristu všechno opustil. V době, kdy se materialismus rozrůstal i v údech Církve, začal ji František obnovovat nastoupením cesty v absolutní chudobě a životem podle evangelních rad. Založil nový řád "Menších bratří" (Minoritů) i jeho františkánské větve pro ženy a laiky žijící ve světě. Prioritou a nejvyšší hodnotou v jeho životě byla LÁSKA. S ní souvisel i jeho soulad s přírodou. Jeho nejhlubší láska k Spasiteli a touha po spáse duší byla doplněna darem stigmat, která ho ještě více připodobnila ke Kristu. Zemřel ve věku 44 let.

